

færlige Forbrydelser. Hvad det nemlig gjælder om, naar Loven skal anvendes, det er ikke at vide; at den, der stjæler, skal straffes, og at den, der begaar Drab, skal straffes anderledes end den, der begaar Mord; men det gjælder om at kjende Forbrydernes Bæsen, om at vide at gjøre Adskillelse mellem Tyveri og Bebrægeri og mellem Drab og Mord, og selv altsaa om den militære Lovbog optog hele den borgerlige Lovgivning i sig, vilde dog de Mænd, det skulde anvende den, alligevel være ligesaa vanskelig stillede som ellers. Det Savn, at den almindelige borgerlige Lovgivning ikke er optagen i den militære Straffelov, ved man ogsaa i fremmede Lande, hvor de militære Straffelove ere indrettede ganske paa samme Maade som det Lovforslag, der her foreligger for det høie Thing, meget vel at raade Bod paa. I de officielle Udgaver, nemlig af den norske Straffelov, af den svenske og af den preussiske Straffelovbog er Derten nemlig naturligtvis Landmilitærloven, men i Noter nedenunder — i Reglen blive saadanne Bøger udgivne af Generalauditørerne i de paagældende Stater — findes det som Supplement optaget fra den almindelige borgerlige Lovgivning de Bestemmelser, der kunne finde Anvendelse i Militæretaten. Forsaavidt der derhos er Spørgsmaal om, at de Underordnede i Staten bør kunne få Kjendskab til deres Tjenesteflygter og til Straffen for disses Overtrædelse, saa er det ikke Straffelovbogen, som skal give dem saadan Kundskab, men det er Krigsartiklerbrevene, og af den Natur kjender den danske Lovgivning jo allerede meget dygtige Forfattere, og saadanne vilde fremdeles i hvilken Skikkelse saa end vore militære Love komme til at foreligge, fremtidig komme til at ledsage disse. Jeg tror derfor, at der ligger endel Misforstaaelse paa Bunden af den Hovedbetragtning, der, som sagt, gjør sig gjældende i den omtalte erede Kommissions Skrivelse, naar der deri gjøres Fordring paa en særegen Lovbog for Søetaten, der skulde optage alle Straffebestemmelser fra den almindelige borgerlige Lovgivning. Noget helt Andet er det — derom skal jeg, som før udtalt, ikke i Dieblisset have nogen afgjørende Dom — om dens Fordringer paa særegne Straffe for Sø-

etaten ere uafviselige. Men, hvis de ere det, saa er Vanskeligheden derved dog vistnok ikke større, end at den maa kunne løses i et Lovforslag, der behandler Straffereglerne sæles for begge Staterne, saaledes som Forslaget af 1850 gjorde, og saaledes som Forslaget af 1867 gjorde, idet man saa ved Siden af de almindelige og sæles, Regler finder særegne Regler for Landetaten og særegne Undtagelsesregler for Søetaten. Opfyldelsen af denne Del af den nedsatte Kommissions Begjæring vil formentlig ikke gjøre det nødvendigt, at der udkommer to forskjellige Straffelove. Jeg henstiller imidlertid til den høitærede Minister, hvorledes han i saa Henseende vil stille sig. Men Et ønsker Udvalget rigtig nok ialfald meget stærkt maa vise sig at være ikke blot det danske, men hele Landstingets danske, nemlig at, hvorledes det saa endogsaa iøvrigt gaar, Lovene dog maa komme samtidigt for begge Stater. Dette tror jeg er et Krav, som Udvalget tør gjøre sig Forventning om, at det høitærede Landsting og den høitærede Minister ville dele med os. Jeg anbefaler derfor vor Dagsorden til det høie Things velvillige Opmærksomhed. For Dieblisset har jeg ikke Videre at tilføie.

Krigs- og Marineministeren: Jeg kan ikke negte, at det har undret mig noget at se dette Lovforslag blive ansat til 2den Behandling idag her i Landstinget. Jeg har tilladt mig, for det høie Things høitærede Formand at fremsætte et Ønske om, at denne Sag, da vi stode lige ved Sessionens Slutning, ikke skulde blive videre fremmet. Den høitærede Formand har ikke troet sig istand til at imødekomme dette Ønske af Ministeren, og jeg kan fuldt vel indse, at han har kunnet have sine Grunde til ikke at give efter alene for et fremsat Ønske af Ministeren, men det forekommer mig, at der i de faktiske Forhold laa en tilstrækkelig Grund til ikke videre at fremme Sagen i denne Session. Jeg skal tillade mig at tilbagefalde i det høie Things Grundring den Gang Sagen hidtil har havt her i Landstinget. Lovforslaget blev forelagt af Krigsministeren den 18de Oktober 1870, og første Behandling af Lovforslaget fandt